

ЗБИРКА ДЕЧИЈИХ ПРИЧА

Мала књижевна чаролија

Степановићево
2023

Предговор

Драги читаоци,

Са великим задовољством и искреним осећањем захвалности представљамо вам ову јединствену збирку дечијих прича, која је плод пројекта "Мала књижевна чаролија: Креативно писање за основце".

Захваљујући подршци Покрајинског секретаријата за образовање, прописе, управу и националне мањине – националне заједнице овај пројекат омогућио је да се ученици основне школе упустиће у авантуру креативног писања, откривајући своје скривене таленте и развијајући вештине које ће им корисити кроз цео живот.

Радионице креативног писања, одржане у сарадњи са огранком Градске библиотеке Нови Сад, "Никола Тесла" Степановићево, биле су место где су се рађале нове идеје, где су млади умови учили да изражавају своје мисли и осећања, и где је свака реч била корак ка новом открићу.

Ова књига је доказ да је улагање у образовање и културу најбоља инвестиција у будућност наше деце. Свака прича у овој збирци је јединствена, баш као и дете које ју је написао. Кроз ове стране пролази дух дечије радозналости, искрености и неограничене маште.

Надамо се да ће ова књига бити извор инспирације не само за наше младе писце, већ и за све читаоце који у њој буду уживали. Желимо да овај пројекат буде подстирак да наставимо да развијамо љубав према читању и писању и да библиотека остане срце школе – место где се учи, машта и расте.

Захваљујемо се свима који су допринели остварењу овог пројекта, а посебну захвалност упућујемо Покрајинском секретаријату за образовање, који је препознао значај ове иницијативе. Нека ова књига буде подстицач на то колико је важно подржавати креативност и образовање наших најмлађих.

Срдечно,
Славица Јевић,
наставник енглеског језика

Путник

Нешто након настанка Сунца, ваздуха, земље и воде, по нашем релативно малом свету лебди један мали, вечито ведар облак. Увек би се питао зашто су велики тмурни облаци увек нервозно претили кишом. Зар је он једини који радознано посматра, ужива и воли?

Иако сâм, облачак је путовао и упознавао се са живом природом и њеном еволуцијом. Можда није знао ни пола тајни које сам живот крије, али је неоспориво да је знао више него ико дотад. Кроз своја путовања је научио да ништа што је добро није добро ако нема лошег и да равнотежа увек постоји: много је изгубљено, али и враћено, неке су врсте изумирале, а неке нове се рађале, кад год смо губили, добијали смо... Тако је закључио да је живот један велики циклус пун промена и различитости. Како бисмо поднели све промене које нам се дешавају, најважније је да прихватимо све што се десило, не размишљамо превише о будућности и ценимо све што имамо у овом тренутку.

Тако једног дана, посматрао је облак створење које није до тад примећује. Сматрао га је помало ружним и необичним. Ходало је на две ноге и, за разлику од других животиња, није се ослањало на своју снагу, брзину и слично, већ на своју интелигенцију и називало се човек. Облак се заинтересовао за људе. Помислио је да би могао штошта да научи од њих.

Након неког времена су повремено сукоби међу људима постали већ уобичајени. Чинило му се да им није било довољно, колико год би имали. Мали облак је из незадовољства постао за нијансу тамнији. Кад су борбе,

свађе, ратови и сукоби између људи и других створења, или између самих људи постали учестали, облачак је приметио да је у међувремену и он постао само један мрки облак.

Сад више није размишљао о грешкама које су људи правили, мислио је само о новом себи. Кад се променио? Зашто се променио? У његовом размишљању га је прекинуо гласан заразан смех. Спустио је поглед и запазио децу која леже на трави и упиру прстом у њега. „То није жаба, то је зец!“ „Ја видим замак!“, говорили су. Није могао да објасни зашто, али већ се осећао много боље. Одлучио је да потражи још смеха.

Обишао је родитеље који уче децу да возе бицикл, оне који саде цвеће, припремају поклоне изненађења, помажу комшијама, бране пријатеље, пружају подршку другима, спашавају животиње... Из свог најскоријег путовања научио је да је љубав свуда и да је лепота у очима посматрача.

Након његових поука ни из једног облака није пала киша на чијим се капљицама неће створити дуга, као подсетник на сву љубав коју имамо, а и не примећујемо је.

Не постоји ништа што је само добро, нити у потпуности лоше. Треба да чувамо и волимо све које имамо, а колико год нам се чинило да имамо мало, или чак да немамо ништа, потребно је да сагледамо ситуацију из другог угла и потражимо љубав која ће нас мотивисати да будемо успешни, скромни и захвални.

Јана Буквић, 8. разред

Прича о Краставцу

Једног лепог дана Краставац је продавао колаче на пијаци. Сунце је било високо на небу и дувао је нежни ветар. Чуо се смех и граја воћа и поврћа, који су дошли да виде шта им је данас донео Краставац. Изненада се појави Љута папричица и украде Краставцу колаче. Краставац позове полицајца Крофну и он брзо дође до продавца. Краставац показа полицајцу где је отишла Љута папричица и полицајац поче да га жури. Полицајац Крофна је улетео у своја полицијска кола која су га чекала на ћошку. Брзо је кренуо ка њему. Јурили су по целом граду, док се Љута папричица није зауставио код куће Купусића. Кад га је стигао, полицајац Крофна га је одвео код продавца Краставаца.

Краставац је јако био љут на Папричицу. Љута папричица је вратио колаче продавцу. Након тога Краставац је опростио Љутој папричици и они су се помирили.

Главни јунак:

Краставац

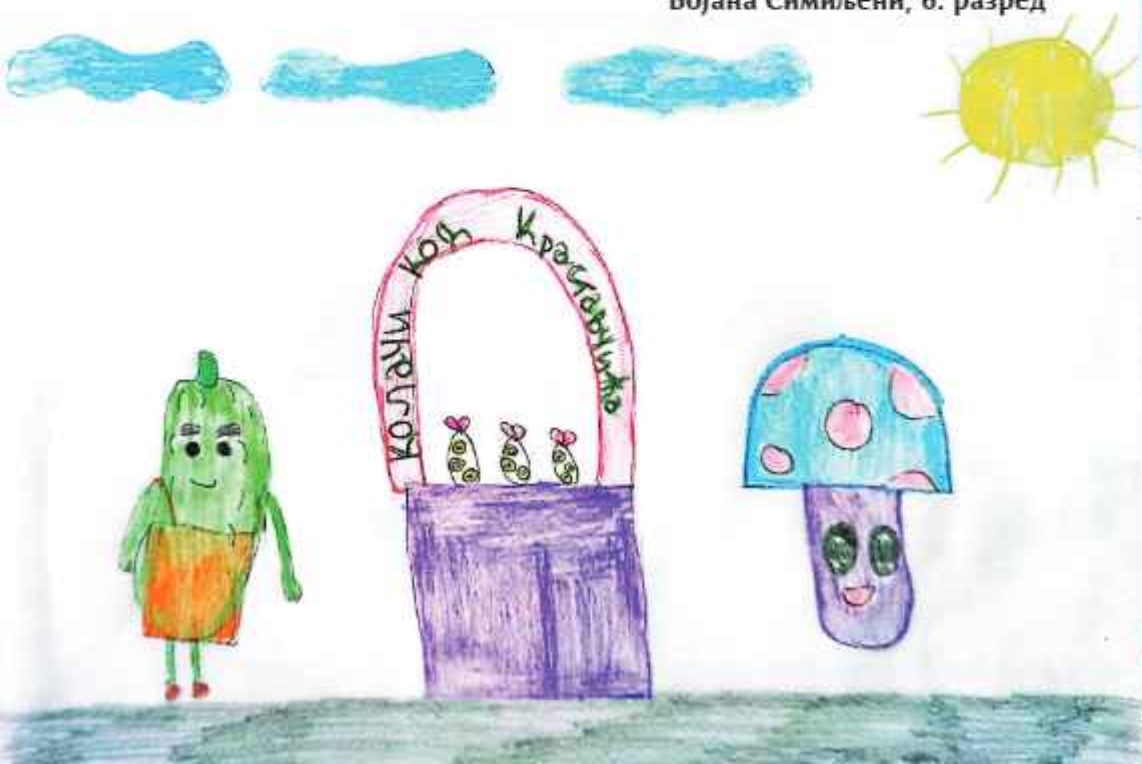
Кривац:

Љута папричица
из продавнице

Полицајац:

Крофна

Бојана Симиљени, 6. разред

Магична вила

Била магична вила која је помагала свима. Највише је помагала деци и пазила на њих. Једнога дана, за Нову годину, Деда Мраз једној девојчици није ништа донео. Она је живела у малој кући на крају шуме, а он је потпуно заборавио на њен поклон. Вила је то видела и испунила јој жељу.

То се исто десило једном дечаку и девојчици, што је вила такође видела, и остварила и њима жељу.

Једно дете је било јако болесно, вила је помогла и дете је брзо оздравило. Друго дете није имало пријатеља. Када је вила то видела, она му је остварила жељу и он је пронашао пријатеља.

И тако је вила помагала свима. Ширила је своју магију по свету, а у свако дечије срце убацила по трачак доброте, да буде сигурна да су сви добро.

Гордана Ковачевић, 3. разред

Хенес из Цанблінга

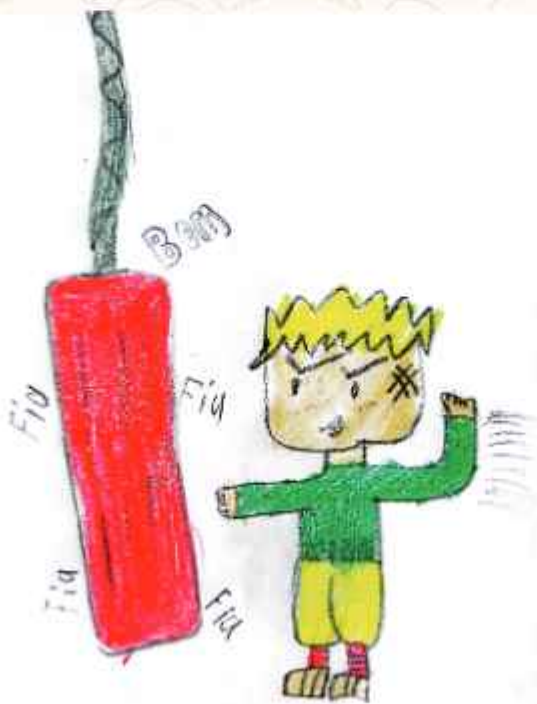
Био једном један дечак по имену Хенес из града Цанблінга. Тај град је био поред реке Јодок, крај села Ханс. Он је живео са родитељима.

Хенес је једног дана отишао са родитељима у град како би његови родитељи нешто обавили. Њему је било досадно па је отишао у центар. Шетао се тако без циља, када је угледао нинџе. Није ни приметио како се то десило. Одједном су га ухватиле и одвеле код шефа, који је највећи зликовац у граду. Шеф га је испитао и наредио да се придружи њиховој банди. Хенес је био јако уплашен па је пробао да побегне, али су га ухватили и одвели га назад код шефа. Шеф му је дао још једну шансу, али Хенес је одбио и побегао.

Његови родитељи су били уплашени, јер Хенеса није било нигде. Узнемирени, видели су га како долази из једне мале следе улице.

Нинџе су кренуле да га траже. Прошло је два дана и они га нису нашли, али нису ни одустали. Шеф је сазнао где живи и рекао нинџама,

па су нинџе отишле до њега кући. Врата су отворили његови родитељи који су ћутали, јер нису хтели да кажу где је. Плашили су се да ће му се нешто догодити. Нинџе су отишле. Када се Хенес враћао из продавнице, видео је нинџе, па се сакрио. Вратио кући и донео храну из продавнице.

Следећег јутра су опет ишли у град, а нинџе су кренуле ка њему и с леђа га ухватиле и одвеле га код шефа. Шеф му је рекао: "Мораш да останеш", али Хенес није хтео да остане па је опет успео да побегне.

Хенес је размишљао како да се ослободи банде. Знао је да сам не може да им побегне сваки пут. Чуо је од старог трговца да у селу Ханс живи један неустрашиви самурај који би могао да му помогне. Отишао је већ следећег дана до њега. Замолио га је да га научи неке борилачке вештине. Пролазили су дани, месеци и једна цела година. Хенес је постајао све јачи и борбенији.

Када је имао тај осећај да је спреман да се сукоби са шефом, Хенес је отишао да се му се супротстави. Шеф га је видео, позвао нинџе и рекао: "Ово ће бити просто." Хенес се борио врло храбро, знајући да ће његова победа бити и победа за цео град. Победио је све нинџе па се спустио да нађе шефа, али дечак је био уморан и шеф га је напао. Хенес се бранио и успео да савлада шефа, који је после тога нестао без трага.

Хенес је одмах отишао кући и све испричао родитељима. Родитељи су у исто време били уплашени

и веома поносни на њега, јер је својом упорношћу ослободио свој град од зликоваца. Сви су га волели и славили његову победу, а Хенес је био поносан и срећан што га тако људи прослављају и трудио се да их никада не изневери.

Време је пролазило, он је порастао и када су мала деца чула причу о чувеном Хенесу, сви су хтели да постану тако моћни и храбри као он. Дуго година након тога, његова храброст је инспирисала многе генерације.

Јован Верић и Александар Голубица, 4. разред

Чаробни цвет

То сам била само ја, девојчица Лена. По мом мишљењу, ја сам добра, лепа и мало несташна.

Једног дана стигла је у наш разред девојчица Софија. Софија је била лепа, али није била добра према свима. Све девојчице су трчале за њом, али ја нисам хтела. Нисам хтела да будем као оне. Откад је Софија дошла, пролазили су дани, недеље, месеци. И тако, једног дана, ја идем у школу и сретнем Софију.

Софија ми каже: "Ти си кукавица!"

Ја сам јој рекла: "Нисам!"

Каже Софија опет: "Да, да, јеси!"

Ја сам само отишла у школу. Стигла сам у школу и опет сретнем Софију.

"Ти си кукавица, јер не можеш сама да преноћиш у шуми."

Ја сам јој рекла: "Смем и доказаћу!"

И одем на часове. После часова одем кући да узмем воду и храну и пођем у шуму. Кад сам стигла до почетка шуме, видела сам неки необичан путић и кренула њиме. Кад се путић завршио, на крају, иза жбуња, била је нека светлост. Приђем и видим неки чудни цвет. Јако ми је био леп.

Одједном цвет проговори: "Здраво, ја сам цвет Анел." Умало да нисам пала у несвест. Анел ме пита: "Како се ти зовеш?"

Одговорила сам: "Лена."

Анел рече: "Па ти се зовеш Лена, а ја Анел. То значи, моје име уназад је Лена."

И тако смо се дружили наредна три сата.

Анел ме пита: "Јеси ли ти сама дошла у шуму?"

Ја му кажем: "Да."

Анел ме опет пита: "Јеси ли рекла мами или тати?"

Рекла сам "Не".

Анел ме пита: "А, што?"

Ја му кажем: "Једна девојчица ме је наговорила."

Анел ми рече: "Не слушај је, слушај своје мисли и иди да се мама и тата не забрину." Кажем ја њему: "Добро, али очекуј ме сваког дана да ћу доћи".

И тако, одем ја. Дођем у школу, и опет Софија.

Она мени каже: "Ти се бојиш да преноћиш."

Ја јој кажем: "Ти се бојиш!" Софија није могла на ту моју реченицу ништа да каже.

Од тада Софија ми није више прилазила. Схватила сам шта ми је Анел рекао и знала сам да треба увек да слушам своје мисли, а не нечије друге.

Калина Самарџић, 3. разред

Чаробно дрво

Једног дана израсло је једно мало дрво. Дрво је све више расло и било је све лепше и лепше. Кад год дуне ветар, из тог дрвета су излазиле шљокице у свим бојама. Такође, на њему су расле јабуке, крушке, шљиве и још пуно воћа.

Једне ноћи, пролазила је ливадом једна лепа девојка. Када је угледала дрво, помислила је да никада ништа лепше није видела. Пожелела је да убере једну воћку. Када је девојка убрала јабуку са тог дрвета, одједном је постала лепа вила са великим, белим крилима. Та вила је са својим чаробним штапићем учинила дрво још лепшим и сјајнијим. Дрво је постало још магичније.

Једанпут, док је вила седела испод дрвета, ливадом је наишла једна девојчица. Била је гладна и питала је вилу да ли може да добије једну воћку. Вила јој је убрала једну јабуку. У том тренутку девојчица је постала најбоља на свету. Била је веома захвална вили и од тада је одлучила да свима тако помаже. Помогла је једној баки којој је на пешачком прелазу пукла кеса са кајсијама. Помогла јој је да то купи. Помогла је многим бакама и декама, деци, женама, чикама и животињама. Једног дана један човек је хтео да украде лепо дрво. Сви којима су девојчица и вила помогле, окупили су се и спасили чаробно дрво.

Зорица Богдановски, 3. разред

Девојчица Ана и чаробне наочаре за сунце

Била једном једна девојчица Ана. Живела је у малом граду у близини шуме. Она је јако волела да испробава разне наочаре за сунце. Једног дана она је испробала једне прелепе, шарене наочаре за сунце. Али оно што Ана није знала је да су те наочаре биле чаробне. Биле су тако лепе, светлуцаве и шарене. Ана их је ставила на очи и погледала се у огледало. У том тренутку постала је чаробна вила. Она је постала прелепа вила која је помагала људима.

У оближњој шуми живео је зли чаробњак. Он је желео да ухвати све виле које су имале моћ и да ту моћ присвоји за себе како би владао светом. Једног дана он је упао у Анин град. Ана је била на улици и у том тренутку га је угледала. Одједном ју је напао. Ана се борила храбро, а једна мала девојчица је то све видела и дотрчала да јој помогне. Да би јој се Ана захвалила, поклонила јој је своје прелепе шарене наочаре. Чим их је ставила, девојчица је постала вила као и она.

Њих две су постале најбоље другарице и заједно су заувек помагале људима. Када су оне биле у невољи сви људи којима су оне помагале су њима помогли. Сви су живели срећно до краја живота.

Драгана Ковачевић, 3. разред

Чудесна прича

Некада давно, живеле две девојчице. Једна се звала Мила, а друга Ана. Оне су волеле да иду у авантуре... у шуму, на ливаду и на слична места.

Једног дана после школе, Мила је рекла Ани: "Идем у шуму после школе. Да ли би хтела са мном?"

Ана је рекла: " Може."

Када су дошле кућама, урадиле су домаћи задатак и дочекале једна другу на почетку шуме. Шетале су неколико минута и наишле на ковчег. Отвориле су га и пронашле пуно костима. Оне су обукле костиме клоновна, и истог тренутка створиле су се у циркусу. Циркус је био велики и шарен. Био је много леп.

Када су скинуле тај костим, бирале су гусарски и створиле су се на гусарском броду. Гусарски брод је био велики и на њему су били разни предмети, као што су кормило, јабука и гусарске заставе. Цео дан су испробавале костиме и путовале на разна места. Толико су се лепо провеле.

Од тада је тај ковчег постао њихово место за игру где су уживале у чудесним световима.

**Милица Пилиповић,
4. разред**

Девојчица са повреденом ногом

Једног дивног сунчаног дана када је девојчица Ема дошла из вртића сва срећна, била је са мамом и татом и шалила се. Мама јој је рекла да оде у своју собу и да се пресвуче. Када је кренула да се пресвлачи, на поду је било ћебе са пуно бојица на ком се играла током дана. Сасвим случајно, Ема је се клизнула на

ћебе и заболела јој се бојица у колено. Почела је да плаче од бола. Мама ју је чула и прво није знала шта да ради, јер је имала осећај да се њој десило. У том је стигао и тата и рекао мами да извади Еми бојицу из ноге. Када је мама извадила бојицу, тата је Ему обукао и рекао да иду у амбуланту да јој прегледају ногу. Када су стигли у амбуланту, пустили су их преко реда, јер је била озбиљна ситуација. Ема је лежала у кревету док јој је дивна докторица Цеца прегледала ногу. Онда је Цеца испирала ногу са магичном водицом и на крају замотала ногу. Када је све око ноге било готово, докторица Цеца је рекла да Ема мора да мирује и да ће неко време бити код куће. Ема је села код тате и загрлила га да би бол била мања. Онда када је све било готово, докторица Цеца је Еми дала диплому, јер је била јако храбра и није плакала. Када су стигли кући, Ема је била тужна, јер није смела да савије ногу. После неког времена, тата је понудио својој принцези Еми да иду заједно у биоскоп, јер је била јако храбра. Ема је у том тренутку била јако срећна због своје храбрости. Од тог дана је девојчица Ема наставила да буде храбра и није се више ничег плашила.

Невена Јањић, 6. разред

Леа и звезда

Била је једна девојчица по имену Леа. Са нестрпљењем је чекала свој рођендан.

Једно вече када је легла у кревет, у пола ноћи је чула како је нешто пало. Брзо је истрчала да види шта је произвело тај звук. Видела је нешто у трави. Пришла је и узела то из траве. Гле, то је звезда! Откуд звезда овде? Оне су сале на траву и почеле да причају.

“Откуд ти код мене у дворишту?”, упита је Леа.

“Ја сам се играла жмурке са осталим звездицама”, рече јој звезда.

“А, зато. Али, како си дошла овде?”, питала је Леа.

“Па, саплела сам се са тог места где сам се сакрила”, одговори јој звезда.

“Ааа, сад ми је јасно. Како да те вратим горе на небо?”, Леа је упита.

“Не знам”, рекла је тужно.

Леа је имала тобоган, трамбулину и кућицу на дрвету. Заједно су скакале на трамбулини и бацала је звезду на небо, али није успело. Онда су се попеле до кућице на дрвету. Ни тако нису успеле.

Дошла је трећа срећа. Попеле су се на тобоган. Тобоган је био клизав, па су се саплеле и пребројале звезде око глава. Нису успеле, па су легле на земљу и причале.

“Мени је сутра рођендан, питам се шта ћу добити”, замишљено је рекла Леа.

“Боље нека остане тајна”, прошапутала је звезда.

Тако су причале и заспале.

Ујутру се пробудила у кревету и нигде није било звезде. Мама ју је звала на доручак, а када се опет после доручка вратила у собу, видела је црну кутију са звездицама. Унутра је била гардероба: хаљина са звездицама, балетанке са звездицама, круна која има звезду на врху.

Њена драга звездица јој је испунила жељу.

Лара Лучић, 3. разред

Замишљени астронаут

На свет је дошао Јован. Он је био посебно дете. Прву реч је изговорио са десет дана, а проходао је са два месеца. Почео је да шета цео дан по кући, улазио је у собу свог старијег брата Вука. Вук је имао постере астронаута у соби. Јован је сваки дан улазио у Вукову собу. И како је растао, Јован је питао родитеље, да ли он може да буде астронаут. Родитељи су му одговорили: „Наравно да можеш.“ Када је напунио десет година, Јован је добио одело астронаута. Носио је одело сваки дан, по цео дан. Онда му је одело постало мало и он је једва чекао свој четрнаести рођендан да му родитељи купе ново одело. Опет је за рођендан добио астронаутско одело.

Он је сакупљао сваки динар који је нашао на поду, или у кући, школи, сакупљао је за делове ракете. Коначно је након три године сакупио довољно за један део. Још годину дана је прошло и Јован је нашао посао. Са својом платом је сакупио довољно за пет делова ракете. Јован је тешко сакупљао новац. Прошло је још десет година и коначно је сакупио довољно за своју ракету. Кренуо је да је састави. После два дана састављања, остао је само једно, а то је да купи одело. Тако је он скупљао четрнаест година за ракету и успео је. Дошао је и тај дан. Кренуло је одбројавање, десет, девет, осам, седам, шест, пет, четири, три, два, један. Јован је остварио своју животну жељу и отишао у свемир.

Марко Самарџић, 6. разред

Андрејинова мисија

(Хладно вече, пада снег и дува ветар, субота око 22 часа)

„Вратио се Андрејин!“, узвикнула је старица усхићено док је отвара-ла своје сићушне и наборане очи бисерносиве боје. Седела ја на улазу у варош. Поред ње била је њена унука Најалопа. Старица уштину своју малу унучицу Најалопу за образ да је разбуди и рече јој:

„Најо моја, трчи до гђе Мардеили, налази се код оне групе људи око логорске ватре.“ Чим је то чула мала девојчица, срећно одскакута до логорске ватре.

То је био предиван приказ: Видела је експлозију топлих боја. А та топлота, давала је онај топли осећај у срцу као мајчин пољубац. Што се више приближавала ватри снега је било све мање.

„Тета Мардеили, Андерјин се вратио!“, рече Наја румених образа и носа и ушију.

Кад гђа Мардеили то чује, потрча одмах ка њеном сину. Стиснула га је својим ситним и меканим рукама које су га стезале око груди.

„Андрејине, вратио си се! Фалио си нам. Дођи, сада је гђа Маргита скувала гулаш од титаниса са много целера мораш пробати...“

„Нисам гладан“, рече Андрејин помало сетно.

Мајка га је изненађено гледала.

„Како мислиш ‘нисам гладан?’“

Андрејин се одвоји од мајке и рече јој:

„Идем да се наспавам. Кочија је испод крошње дрвета поред брда!“

Андрејин пође својој кући, корак по корак. Осећао се све више ма-лаквало. Кад је дошао до врата, потрчао је ка својој соби и легао је на свој кревет. Чим је легао, у истом тренутку је заспао.

(Недеља два ујутру, снег веје)

Андрејин је у дубоком сну, покривен дебелим вуненим ћебетом од главе до пете. Одједном, чу се куцање под његовим прозором. На прозору је била силуета познатог лица-то је била његова мајка. Андрејин се окренуо на другу страну свог кревета и наставио је да спава. Силуета се склонила са прозора кад је видела да Андрејина није брига.

(Недеља 5.45 Андрејина буди петао који се налази на огради,
која дели њега и његове комшије)

Андрејин излази из свог дрворишта и трља очи од слабашног сна.
„Мајко..?“, Андрејин говори док испред њега стаје његова мајка.
„Андрејине, желим да ми препричаш своје путовање.“

Андрејин гледа у мајку и покушава да избегне њен поглед који није био задовољавајући. Знао је да га тако гледа само кад је нешто скривио.

„Мајко, могли бисмо прво да доручкујемо па тек онда да одговоримо на та силна питања о мом путовању. Знаш да ће ме цело племе питати како је било у великом граду.“

„Шта се десило са свим златницима које сам ти дала?!“ Мајка је бесно проговорила кроз своје зубе, а њене обрве су се намрштиле као никад пре.

„Чекај, мајко.“, Андрејин је извадио неку малу књижицу и огрлицу из својих џепова.

„Мајко, ово је древни сат са драгим каменом, повезан са божанским моћима.“

Андрејинова мајка није ни дала Андрејину прилику да заврши своју реченицу: „ТРОШИШ ОНЕ ТЕШКО ЗАРАЂЕНЕ ЗЛАТНИКЕ НА НЕКЕ КЊИЖИЦЕ ОД 20 СТРАНА И НЕКИ САТ КОЈИ НИ НЕ ПОКАЗУЈЕ ТАЧНО ВРЕМЕ?!“

Андрејин је слушао своју мајку како виче. Није му дала прилику да објасни. „Мајко, ово није обичан сат, већ ти рекох. Дај да ти све испричам. Кад сам прешао из наше мале Олите дошао сам до Крегиза¹ а поред је била нека шума где сам се одморио на путу до Лијемпха². Тамо ме је затекла прелепа девојка. Она није била обична девојка. Имала је прелепе зелене очи, црвену косу и шиљасте уши. Носила је неку плахту која је била повезана конопцем и стајала јој је као хаљина. Она није била девојка ...била је нимфа³. Она ми је понудила сат у замену за само три златника и још нешто...“

„Шта?!“, рече мајка љутито.

„Тражила је да јој будем обећани супруг за живота.“

Мајка је укочено гледала у свог сина:

„Да ли си пристао на брак са нимфом?“

1 Град поред Олите

2 Град поред Креиза

3 Нимфе су бића из грчке митологије, ниско божанство

„Наравно да не!“, рече Андрејин помало љутито. Онда је црвенуо да прича мајци даље догађаје његове авантуре.

„Нимфа се била наљутила на мој одговор и бацила је неке врсте чини на мене. Говорила је неким непознатим језиком, само знам да је након тога бацила сат испред мене и рекла да ће ми рок ускоро истећи.“ Андрејин подиже главу полако и види своју мајку скоро расплакану вестима.

Мајка је погледала Андрејина са погледом топлине.

„Андрејине...жао ми је што нисам била ту за тебе, можда сам могла нешто да урадим да те нимфа не зачара или...“

„Мајко, шалио сам се, не постоји никаква нимфа и нисам под клетвом. Добио сам сат од мојих пријатеља и он пуно вреди, али не планирам да га продат јер његова моћ може бити магична за све. Могу да урадим много с њим, а ова књига, она је фото-албум са пријатељима које сам упознао у мојој авантури. Морам ти рећи, мајко, тих седам месеци авантуре се исплатило. Морам да ти се захвалим што си ми дала кочију и поверила ми златнике током пута, али имам једну причу да испричам вечерас пред целим племеном.“

Мајка забринуту гледа у свог сина, али му верује.

(Понедељак. Мушкарци су се вратили из лова,
а деца и старији су се окупили око ватре
и чекају Андрејина да исприча приче и своје авантуре).

Андрејин долази до логорске ватре и седа поред своје старе комшинице која има више година више него варница око логорске ватре.

„Добро вече, поштовани људи племена Олите, надам се да сам вам недостајао ових седам месеци. Као што знате, ја сам био на путу да бих истражио град Лијемпх и могућности за проширење територије у тој области. Људи делују да су фини, али има мала зачкољица. Они су веома... како бих рекао... чудни. Они су великодушни, али и плашљиви, изоловани од других због своје тамне пути. Из моралних разлога сматрам да је неопходно да одустанемо од инвазије на Лијемпх. Као доказ имам поклон њиховог поглавице, магични сат, који ће нам помоћи да угасимо сваки пламен раздора међу нама. Нашао сам и пријатеља с којим сам направио дневник њихове културе и обичаја.”

Андрејин вади своју малу књижицу и показује слике.

„Да ли разумете поенту овог мог говора? Свестан сам да ће се у гајби јабука наћи барем један црв, али то не сме да нас спречи. Можда чак има и више црва у тој гајби јабука, зато треба увек проверити сваку јабуку да можда нема још црва! Да ли има неко ко ме није разумео?”

Скоро половина људи, укључујући и његову мајку, подигли су руку.

„Желим да кажем да не треба судити о књизи по корицама. Иако књига није најбоља, можда има који цитат у књизи који ће нам се свидети. Што је у пренесеном значењу значило: не треба процењивате људе по пореклу, боји коже, физичким особинама, наслеђу, породици и карактеристикама. Чак и увели цвет може опет да процвета уз мало воде, сунчевих зрака и љубави.”

Кад је племе чуло Андрејинове речи, сви су се засмејали.

Али поглавица је имао нешто да изјави.

„Црви у јабуци, у гајби? Књиге и корице да не судимо по цитатима?! Дечко, да ли си

ти јео неке бунике? Шта мислиш зашто смо ми овде сви светли, зато што тамни људи представљају таму и крај света, они морају бити прогањани!”

Кад је поглавица завршио држање слова, бацио је Андрејинов фото-албумчић у ватру да гори.

„Поглавице,...НЕ!!!”

„Прекасно, дечаче, послао сам те тамо да ми донесеш извештај о спајању племена, а не да правиш успомене, немој да си се усудио да ми одговориш. Има да ћутиш и да слушаш приче из лова правих мушкараца, а не твоје приче о пријатељству и једнакости.”

Андрејин је љутито заћутао и слушао приче ловаца.

(Године су пролазиле, а Андрејину је био забрањен излазак из села.

Он је само размишљао о свом пријатељу. Пет година и три месеца након Андрејинове авантуре поглавица се разболео и препустио титулу свом сину, али његов син је био малолетан и по правилима које је племе морало усвојити од виших племена и градова је да малолетни и жене не могу бити поглавице, а пошто је поглавица био ујак Андрејину, њему је припала титула док син бившег поглавице не наврши године пунолетства.)

Прве ствари које је Андрејин урадио су подизање споменика свом покојном ујаку са натписом “Сада си на бољем месту, био си наша очинска фигура.”

Након тога склопио је однос са три суседна села (укључујући Лијемпх) и њихов план је био да сви живе заједно у хармонији и пратили су мото: „И увео цвет може опет да процвета”.

Након неколико година, Андрејин препушта титулу поглавице свом рођаку Гхертију (син бившег поглавице). По закону који се не може поништити, а који је претпрошли поглавица потписао, сваки поглавица који препушта своју власт другом мора бити спаљен.

Андрејин је прихватио судбину, али је одржао говор пре своје неизбежне смрти.

„Браћо, сестре, децо, моја смрт је дошла раније него што сам очекивао. За моју славу желим да задржите мир у племенима и да једног дана сви живимо у складу“.

Након пар тренутака, Андрејин је био спаљен. Те варнице, које су излазиле из ватре, нису биле вреле. Оне су грејале љубављу коју је Андрејин гајио према људима.

(Пар месеци касније)

Гхерт подиже споменик свом рођаку Андрејину поред споменика који је Андрејин подигао своје ујаку.

Испред Андрејиновог споменика је писало „Са љубављу, опраштамо се са нашим поглавицом који је водио мало племе својим великим срцем“.

Андрејин се налази у загробном животу, тамо среће свог ујака, мајку и остале драге људе њему. Тамо среће и свог пријатеља који је био убијен због мржње према његовој боји коже.

Гхерт је главни поглавица сада осам племена и... за неко чудо сви живе у хармонији... Да ли је ово могуће, пита себе Гхерт док стоји испред два споменика својих ближњих, док се смешка и присећа свих лепих тренутака свог детињства. Он брише сузу радосницу док се сунце спушта.

Стефан Гостовић, 8. разред

„Watch out!“ I heard from behind me. „Who are you? Where are you?“ I yell at the top of my voice. I ran to where I heard the voice coming from. I see a black-and-white spiral portal. There is a sign next to it reading “DO NOT ENTER”. I curiously stepped into it... I seem to fall for what seems to be forever... but then I wake up.

Several robot-human-like creatures are standing beside me. „Ah, ...you are awake. Welcome, welcome. You may find yourself confused. Do not worry, though! I will explain what is happening. You seem to have... uh, how do I explain this...? Blacked out! For... 10000 years“, says the one in front of me.

„WHAT?!“ I yell. „Well, yeah! There was a giant explosion all over the world, we sent probes to see if there was life left on Earth.“ It says. „Wah...are my plants, cats, dogs and bunny alright?!“ I ask in a shaky voice.

„Sadly... no, but one of your plants is.“ I can't say anything. I just sit there and I look at him. „Are you alright?“ „No,“ I say. „We have someone to cheer you up! Well, he'll try to.“ It says. „Who?“ „Oh, I haven't introduced myself yet, have I?“, a new „person“ walks into the room. „No, you haven't. Here, I'll introduce myself first. My name is Homura. I come from Japan.“ I introduced myself.

„Woah! That's cool! My name's Chell. I

The Sun and the Moon

come from... well, this ship," he says. „Wait, this is a ship, not a planet?“ „Well, yup!“ I step outside. No Moon or Sun. There are cars and tall buildings and... everything seems to be black and white. I only seem to have blueish blush and blue hair with white tips. „Why is everything here black and white?“

I ask Chell. „You're telling me there are OTHER colours? And, also, what colour is your hair? I have never seen a colour so... majestic!“ he responds. „It's blue. You haven't seen other colours?“ No, I haven't... „A portal opens up beside us and we go in. Suddenly, we both wake up in a dark but colourful mountain cave. It's cold. There's a human outside... „Who are you? Where are we? Why is the sky such a weird colour?“ Chell asks. The person disappears. The moonlight shines through the clouds... They slowly go away to reveal beautiful stars. We go for a walk. It is so dark outside, yet so bright at the same time. We find a cosy cabin in the woods. We settle down and go to sleep.

Chapter 2

How could I?

The night is so cold, but we make it. We went around and found a village. We go inside and ask where the nearest city is. We get instructions and go. We find a nice little apartment and begin an oath for us both. As we settle in, I confess that we have become friends so quickly. He agrees. I go to my room to draw, he goes to his room to sleep. I start to make characters, characters turn into chapters, chapters into books. I've always loved to write, and I've always loved to read, too. I love to draw and turn those drawings into characters. Tomorrow is another day, no matter what bad luck happens. I always have hope. I started to write. As the pen starts gliding on the paper smoothly, I feel at peace. I feel tired, but I continue anyway. The night is always when I'm at peace. I love to sleep, yet I don't get any. I don't care though. I need to check up on Chell. I go into his room to see that he is still sleeping. „Well, that's good!“ I think to myself. He doesn't speak much, but I don't really care. The Moon tonight is full Moon. I enjoy the moonlight more than the sun, but tonight is special. I will draw, read and write all night about the stars, the Sun, and most importantly, the Moon.

Chapter 3

Stepping out

A red alarm goes off in my head. What's happening? Where's the Moon? Chell wakes up in a panic: „The Moon is gone! We need to contact the Goddess of Outer Space right now! I will do that and you need to hide!“ he says in panic. I hid under my bed. She comes inside and creates airfields and protection on the Earth. She looks at me and goes: „You...you're the Goddess of water and life... quick... spread your wings, my child. Go to the ship. Take Chell with you!“ I scoop Chell up in my arms. We fly away in a bubble... and step into The Ship. We land safely. I put Chell down, and I just fell to my knees. Suddenly, I float up high, and a bunch of water droplets form into a water crown on my head. I feel a burst of energy in my shoulders, as wings, as white as snow spread out. I scoop Chell up into my arms and fly into the clouds. We gaze up to the stars to see... just the thing - the Moon, the stars and the galaxy. Chell and I dance on the clouds and kiss under the moonlight.

Маша Цомбета, 5. разред

I wanted a Prince!

A loud roar woke Reina up. „Ugh, not again!“, she thought. Reina got out of bed, putting on her slippers. She walked towards the nearest window. Reina swung the window open and got hit with a ray of sunshine, almost blinding herself. The rays of sunshine made her black hair and green eyes shine beautifully.

„Be quiet! I GET IT! You're awake!“ She yelled at the big dragon which circled the castle it kept her prisoner in.

sigh „Another day as a dragon's hoard..“. Reina grumbled. This was normal for Reina. She had gotten used to it. After spending a year as a part of a dragon's hoard, you get used to it. It still annoyed her, though.

Reina slipped out of her pyjamas and put on a blue below-calf dress and comfy black shoes.

She walked down the steps of one of the many towers of the castle.

Over time Reina grew fond of fairy tales. She often wished and daydreamed about being saved by a strong and beautiful prince. Yet again, Reina finds herself reaching for another book from the castle's huge library.

Reina reads yet another fairy tale book in the garden near the roses that somehow never managed to die. No matter the season they stayed alive and fresh. She enjoyed herself in peace while sipping tea. Until...

She hears a loud thud followed by an „OWWW“.

The mystery voice excited her, many thoughts came into her mind, was it a prince?! Is he cute?! Is he single??.on and on.

Reina springs from her seat in excitement. She rushes towards the noise happily, only to be met with an...

ELF?!! Not only an elf but a girl.

The elf got off the ground, dusting herself off. She wore black flared jeans, a brown corset, and an olive green blouse with flared sleeves.

Her short brown hair glowed in the sun, her eyes honey brown, a few scars here and there, and her pointy ears stood out.

The elf noticed Reina. Reina wore a disappointed look on her face.

„Ah..hello there princess. What's with the face? Am I that ugly?“

The elf said with a snicker as she crossed her arms.

Reina looked at her embarrassed.

„What? No! I didn't say that!“

She gets cut off by a roar. The dragon is flying over the castle again. Reina was worried about what the dragon would do to the elf if it spotted

her. Reina panicked, pushed the elf inside the castle and slammed the door behind her. Now, they were in the clear.

Reina sighed

„Why are you here and who are you?“ Reina asked the elf as she crossed her arms.

„I'm Willow. I came to save you.“ The elf answered.

„I wanted a prince! Ugh...“ Reina said as she rolled her eyes.

„Hey, keep that bratty personality in check. Be happy I came at all.“ Scoffed Willow.

„Hey!! I am not a brat!“ Reina huffed.

„Sure sure...“ Willow rolled her eyes „I'm still taking you with me.“

„No!!“ Reina yelled.

„It's either me or that dragon that is obsessed with you.“ Willow said with a smirk...“ Reina stayed quiet.

„I don't like waiting.“ Willow said as she threw Reina over her shoulder.

Reina, stunned by Willow's strength, stayed quiet for a second before she started flaring her arms and trying to make Willow put her down.

Willow huffed in annoyance „Can you not? I'm trying to help you.“

Reina realised she didn't have a choice, so she stayed quiet and pouted while Willow carried her.

Willow sneaked her and Reina outside. Luckily, the dragon wasn't in sight. She threw Reina over the wall, ripping Reina's Dress, making it into an above-the-knee dress.

Reina hit the ground on the other side of the wall and let out a loud yell „OUCH!!“

Willow groaned and jumped over the wall. She looked down at Reina, who had fallen into a bush. Willow laughed „Someone is grumpy, yeah?“

Willow whistled, and a black horse ran over. It looked beautiful, majestic even. Willow pulled Reina out of the bush and put her onto the horse, then she sat on the horse. The journey had started.

About an hour or more later, it was night. The stars looked beautiful... Reina looked in awe.

Willow snickered „Have you ever watched a meteor shower?“

Reina gave a confused look „What's a meteor shower?“

Willow groaned „Oh...“ Willow paused „It's dark... I'm tired... We should set up camp and sleep. We can continue tomorrow.“

The horse stopped- Willow got off and tied the horse to a tree, just enough so it was comfortable. Reina fell off the horse.

Thirty minutes later, a tent was set up, a fire was lit, and Willow was comfy in her sleeping bag. Reina's sleeping bag was, however, empty. Reina sat outside the tent watching the meteor shower in awe.

Reina felt a hand on her shoulder. She looked up only to see Willow tiredly looking down at her.

Willow sat down next to Reina.

Silence...

„You've never seen a meteor shower?“ Willow asked.

„I've been stuck in that castle for over a year...I don't usually go out of my room at night, because of the dragon... I've never seen a meteor shower.“ Reina answers Willow as she brings her knees to her chest.

„That's..sad. I mean... at least you are free now...“ said Willow.

Silence...

„I'm sorry for being a brat.“ Reina said.

Willow smiled as she looked at Reina. Willow held Reina's hand in hers. „Well...since we are friends, I'll take you to see lots of things, but none of them will be as great as you, Rei.“ Said Willow.

„Rei?... pfft“ Reina giggled.

They both ended the night laughing under the stars...and in a newfound friendship.

Милана Радосављевић, 6. разред

САДРЖАЈ

Путник	4
Прича о краставцу	6
Магична вила	7
Хенес из Џанблинга	8
Чаробни цвет	10
Чаробно дрво	12
Девојчица Ана и чаробне наочаре за сунце	13
Чудесна прича	14
Девојчица са повређеном ногом	15
Лез и звезда	16
Астронаут	18
Андрејинова мисија	19
The Sun and the Moon	25
I wanted a Prince!	28

Илустрације
Ученички радови

Дизајн корице
Прелом и графичко обликовање
Раде Гардиновачки

Лектура
Маја Петровић

Штампа
Сајнос - Нови Сад

Тираж
150

Публикацију подржао Покрајински секретаријат за образовање, прописе, управу и националне мањине – националне заједнице у оквиру програма за финансирање и суфинансирање програма и пројеката у области основног и средњег образовања у АП Војводини за 2023. годину

Основна школа "Алекса Шантић" Степановићево

У сарадњи са Градском библиотеком у Новом Саду,
огранак "Никола Тесла", Степановићево

У Степановићеву, децембар 2023. године